

— Jo pograšaš?

— Prejle na stopnicah sem moral spet pomisliti nanjo.

— Ta ženska te bo osrečila.

— Laže, je odvrnil Dimitrij.

— Tilly ne laže, je menil Zorž. — Vse, kar stori, je v tvoje dobro.

Dimitrij ni odgovoril. Njegov molk je bil zdaj že dolžnost. Tilly ni še nikoli vznemirila njegovih čustev.

VIKTOR KONJAR: MONOLOGI

Poraz *Ujet si v molk, priklenjen k sivi steni.
Lepljiva kri ti teče iz nosnic.
Samo še hip — in v veliki areni
se bo razlegel zmagoslavni klic.*

*Poraz... Je to resnica vseh resnic?
Zavedaš se: dal si se prepoceni.
Nekje visoko beg splašenih ptic...
Kri pojenjava v tvoji zadnji veni.*

*Ne! Vse je laž! Tvoj sen je bil prevara.
Razpri oči, raztrgaj sive mreže!
Glej, spet si prost, spet te nič več ne veže.*

*Čemu tvoj molk? Te jutro ne očara?
Ne. Vse zaman. To jutro je utvara.
Poraz je v tebi, silen in brez teže.*

Nemoč *Nemočen si pod kupolo oblakov.
Splašena zver, ki bega sem ter tja,
da bi iz zank rešilno pot našla
pred hrupom bližajočih se korakov.*

*Še tlijo ognji prednikov, junakov,
katerih slava je tvoj sen bila.
Ne išči jih. Razjarjen molk neba
te stiska k tlom, v brezkončni zbor prostakov.*